

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1984 r.

w sprawie ustalenia stawek wynagrodzenia zasadniczego dla kierowników zakładów pracy oraz zwiększenia rozpiętości stawek wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników na stanowiskach nierobotniczych.

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. Nr 5, poz. 25), zwanej dalej „ustawą”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do zakładów pracy wprowadzających zakładowy system wynagradzania przewidziany w ustawie oraz do kierowników tych zakładów, zwanych dalej „kierownikami”.

§ 2. 1. Miesięczna stawka wynagrodzenia zasadniczego dla kierownika nie może być niższa od maksymalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego dla kierownika zakładu pracy, określonej w przepisach obowiązujących przed dniem wejścia w życie zakładowego systemu wynagradzania, wraz z rekompensatą pracowniczą wypłacaną na podstawie dotychczasowych przepisów i — z zastrzeżeniem ust. 2 — nie może być wyższa od:

- 1) 30 000 zł — w zakładzie pracy zaliczonym do specjalnej kategorii,
- 2) 27 000 zł — w zakładzie pracy zaliczonym do pierwszej kategorii,
- 3) 24 000 zł — w zakładzie pracy zaliczonym do drugiej kategorii,
- 4) 21 000 zł — w zakładzie pracy zaliczonym do trzeciej kategorii.

2. Właściwi ministrowie mogą dokonać podziału zakładów pracy zaliczonych do jednej z kategorii, o których mowa w ust. 1, na grupy, ustalając maksymalną stawkę wynagrodzenia zasadniczego dla kierowników zakładów pracy zaliczonych do tych grup.

§ 3. 1. Przy zaliczaniu zakładów pracy do kategorii oraz grup, o których mowa w § 2, stosuje się odpowiednio kryteria ustalone przez właściwych ministrów w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ustawy, z tym że:

- 1) do specjalnej oraz pierwszej kategorii zalicza się zakłady pracy, w których miesięczna stawka dodatku funkcyjnego przysługującego z tytułu pełnienia funkcji kierowniczej może być wyższa niż dwukrotna wysokość najniższego wynagrodzenia i nie może przekraczać trzykrotnej wysokości tego wynagrodzenia,
- 2) do drugiej kategorii zalicza się zakłady pracy, w których miesięczna stawka dodatku funkcyjnego przysługującego z tytułu pełnienia funkcji kierowniczej może być wyższa od najniższego wynagrodzenia i nie może przekraczać dwukrotnej wysokości tego wynagrodzenia,
- 3) do trzeciej kategorii zalicza się zakłady pracy, w których miesięczna stawka dodatku funkcyjnego przysługującego z tytułu pełnienia funkcji kierowniczej nie może przekraczać najniższego wynagrodzenia.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, powinny być konkretne, wymierne i okresowo weryfikowane. Przy ustalaniu kryteriów uwzględnia się w szczególności:

- 1) przeciętne zatrudnienie, łącznie z uczniami i osobami zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę nakładczą,
- 2) poziom jakości wytwarzanej produkcji lub świadczonych usług,
- 3) udział produkcji eksportowej w ogólnej wartości produkcji (usług),

Dziennik Ustaw Nr 39

— 497 —

Poz. 204

- 4) udział produkcji kooperacyjnej w ogólnej wartości produkcji,
- 5) stopień złożoności procesów produkcyjnych,
- 6) wartość środków trwałych brutto i stopień ich wykorzystania,
- 7) posiadanie przez zakład pracy statusu przedsiębiorstwa przemysłu obronnego,
- 8) zaliczenie zakładu pracy do przedsiębiorstw o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej.

§ 4. 1. Organ uprawniony do przyznawania wynagrodzenia kierownikowi ustala wysokość jego wynagrodzenia zasadniczego z uwzględnieniem wysokości premii (innego składnika wynagrodzenia o charakterze premii) wypłacanej w ciężar kosztów, przewidzianej w zakładowym systemie wynagradzania, zwanej dalej „premią”.

2. Jeżeli wysokość premii przekracza 30% wynagrodzenia zasadniczego, kierownikowi przyznaje się stawkę wynagrodzenia zasadniczego odpowiednio niższą od maksymalnej stawki tego wynagrodzenia przewidzianej w zakładowym systemie wynagradzania.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli podstawa wymiaru premii obejmuje oprócz wynagrodzenia zasadniczego również inny składnik wynagrodzenia.

§ 5. Organ, o którym mowa w § 4 ust. 1, określa wysokość wynagrodzenia zasadniczego i premii kierowni-

ka, uwzględniając ocenę działalności zakładu pracy i pracy kierownika, a w szczególności:

- 1) wyniki finansowe i relacje ekonomiczne uzyskiwane przez zakład pracy,
- 2) zgodność prowadzonej działalności ze statutowymi zadaniami zakładu pracy,
- 3) prowadzoną przez zakład pracy politykę cen,
- 4) realizację programu oszczędnościowego i obniżki kosztów,
- 5) wdrażanie przez zakład pracy postępu organizacyjno-technicznego.

§ 6. Zwiększa się najmniejszą rozpiętość stawek wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników na stanowiskach nierobotniczych, określoną w art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy. Rozpiętość ta wyrażona stosunkiem stawki w najniższej kategorii zaszerzowania do stawki w najwyższej kategorii zaszerzowania nie może być mniejsza niż 1:3.

§ 7. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o właściwych ministrach, rozumie się przez to również kierowników urzędów centralnych oraz zarządy centralnych związków spółdzielczych.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski